

21 березня в районному будинку культури вихованці навчальних закладів району та їх наставники зібралися на урочистості з нагоди 200-річчя від дня народження Тараса Григоровича Шевченка.

Століттям сонця не згасити, бо зветься сонце це - Тарас

1

У далекому 1814 році згорьована, але благословенна земля, страждений, але нескорений український народ народив свого Генія. А у геніальних людей не буває легкої долі, тому що вони наодинці перевертають камені історії.

У складний час Тарас Шевченко став на захист свого поневоленого народу. І яких же нелюдських сил треба було, щоб пробудити до життя зранені душі українців.

Заступник голови районної ради В. Б. Шпаківський та начальник відділу освіти районної державної адміністрації С. І. Сословська звернулися до присутніх з привітаннями з нагоди 200-річчя від дня народження великого пророка української нації Тараса Шевченка.

Готуючись до ювілею Т. Г. Шевченка, учні навчальних закладів району брали участь у різноманітних конкурсах. Так, переможці районного етапу Міжнародного мовно-літературного конкурсу імені Тараса Шевченка були нагороджені пам'ятними медалями та подарунками, які їм вручили начальник відділу освіти райдержадміністрації С. І. Сословська (фото 1) та голова райкому профспілки працівників АПК А. Б. Дергай. Саме з ініціативи та за кошти райкому профспілки працівників АПК були виготовлені пам'ятні медалі.

Серед нагороджених учні Андрушівської гімназії Заблоцька Аліна (6 кл.),

Сафонюк Валерія (7 кл.); Калінська Вікторія - (Новоівницька ЗОШ І-ІІІ ст., 5 кл.), Самборська Дарина (Гальчинська ЗОШ І-ІІІ ст., 8 кл.), Панченко Анастасія (Андрушівська ЗОШ І-ІІІ ст. № 1, 9 кл.), Саргеліс Ангеліна (Павелківська ЗОШ І-ІІІ ст., 10 кл.), Соловей Вікторія (Бровківська ЗОШ І-ІІІ ст., 11 кл.), Шоломіцька Божена (Іванківська ЗОШ І-ІІІ ст., 5 кл.), (фото 2).

Нагородами були відзначені також призери районного конкурсу імені Тараса Шевченка учні Андрушівської гімназії Ячук Марія (5 кл.), Бирко Дмитро (8 кл.), Грузіна Вікторія (9 кл.), Малиновська Лілія (10 кл.), Максимчук Надія (11 кл.); Червоненської загальноосвіт-

ньої школи І-ІІІ ст. Сторощук Оксана (8 кл.), Семеніч Артем (8 кл.); Нехворощанської ЗОШ І-ІІІ ст. Когут Ліза (5 кл.), Солопій Ольга (10 кл.); Андрушівської ЗОШ І-ІІІ ст. № 1 Колесник Вадим (6 кл.), Дергай Наталія (9 кл.); Івницької ЗОШ І-ІІІ ступенів Манжула Єлизавета (7 кл.), Котелянець Тетяна (10 кл.); Зарубинецької ЗОШ І-ІІІ ступенів Драйчук Аліна (6 кл.), Курбанова Руслана (10 кл.). Нагороди одержали також Лук'яничук Анна (Гальчинська ЗОШ І-ІІІ ст., 7 кл.), Закусило Віталій (Бровківська ЗОШ І-ІІІ ст., 9 кл.), Турська Юлія (Іванківська ЗОШ І-ІІІ ст., 11 кл.).

Вихованці центру дитячої творчості, переможці районного конкурсу «Тарас Шевченко - провісник долі

України» Рудюк Анна, Симон Ірина, Лобода Марина, Ісмаїлова Анна, Нанівська Юлія, Рудюк Андрій також одержали нагороди.

Серед школярів нашого району в номінації «Образотворче мистецтво» переможцями були: Копаниця Каріна (Крилівська ЗОШ І-ІІ ст., 8 кл.), Василевська Тетяна (Андрушівська ЗОШ І-ІІІ ст. № 1, 9 кл.), Мудрецька Альона (Андрушівська ЗОШ І-ІІІ ст. № 1, 11 кл.), Поліщук Юлія (Андрушівська гімназія, 9 кл.), Залізник Альона (Зарубинецька ЗОШ І-ІІІ ст., 10 кл.), Самко Алла (Івницька ЗОШ І-ІІІ ст., 8 кл.), Циганчук Іван (Павелківська ЗОШ І-ІІІ ст., 7 кл.), Коновалов Тарас (Червоненська ЗОШ І-ІІІ ст., 8 кл.), Су-

ходольська Вікторія (Андрушівська гімназія, 9 кл.).

У номінації «Художнє читання» переможцями стали Довгаль Артем (Новоівницька ЗОШ І-ІІІ ст., 6 кл.), учні Городківської ЗОШ І-ІІІ ст. Дідківський Олександр (10 кл.) та Оленюк Інна (10 кл.), а також одинадцятикласники Андрушівської гімназії Гебрич Ліза, Яцюк Юлія, Доманська Ангеліна, Атаманська Євгенія.

Всім їм були вручені нагороди, після чого присутні зацікавлено слухали уривок з повісті Оксани Іваненко «Тарасові шляхи» який майстерно виконали учні Новоівницької ЗОШ І-ІІІ ступенів. Зразковий ансамбль «Веретенце» з Червоного виконав пісні, які любив співати Тарас.

Музичну композицію на слова Тараса Шевченка «Зацвіла в долині червона калина» виконали вихованці Андрушівської школи мистецтв, а школярі Городківської ЗОШ І-ІІІ ст. показали композицію «Тарас Шевченко і Варвара Репніна». Учні Андрушівської гімназії читали уривки з творів Великого Кобзаря. Виступали на святі і дитячий колектив «Перлинка» з Андрушівської ЗОШ І-ІІІ ст. № 1, а також Лобецька Дарина, учениця Андрушівської гімназії, Мотихенець Д. О. - вчитель Івницької ЗОШ І-ІІІ ст. та інші.

Велично і піднесено звучали слова ведучих Наталії Рудницької та Марії Алексійчука:

- Ти з нами, Великий Кобзарю, і в пісні, і в слові, в твоїй великій любові до України. Сьогодні ми славімо тебе, а це означає: ти живеш з нами, ти продовжуєш будувати Україну, якою хотів її бачити, якою її любив і заради якої жив.

Так, ми нація, гідна шани і подиви, яку шалені вітри історії не знищили, яка вийшла з усіх випробувань, зберігши свою мову, пісню, культуру.

А на завершення свята вокальна група батьків учнів Андрушівської ЗОШ І-ІІІ ст. «Родина» та всі учасники свята виконали пісню «Україна» (фото 3).

Марія ОЛЕКСЮК
Фото автора

2

3

До 70-річчя визволення України від німецько-фашистських загарбників та Перемоги у Великій Вітчизняній війні

Нещодавно редакція одержала лист від **ВАВРОВСЬКОГО Леоніда Станіславовича** з Каховки Херсонської області. Народився він у Городківці, де й був очевидцем фашистської окупації. Нашу газету «Новини Андрушівщини» читає в електронній версії, подобаються йому спогади ветеранів та учасників Великої Вітчизняної війни. Стверджує, що колишній фронтвик Шломов І. І. розповідає про війну так, як було насправді.

Вавровський Л. С. надіслав нам свою повість «Сироти війни». Це розповідь про дітей, чий батьки не повернулися з війни.

...Істи хотілося всім однаково, а для цього потрібно було працювати. Мільйони сиріт влилися в ряди робітничого класу, вони відбудували зруйновані міста і села, промислові підприємства, шахти, відроджували сільське господарство. Вони подорослішали ще будучи дітьми. Автор називає їх сиротами війни.

Пропонуємо увазі наших читачів уривок з повісті Леоніда Вавровського «Сироти війни».

Останні дні грудня 1943 року були морозними. У Халаїмгородку (нині Городківка) небо було вкрите густими сніговими хмарами. Щоденно з Бердичева в напрямку Андрушівки літали німецькі літаки, їх двигуни ревіли з такою силою, що, здавалось, котрийсь із них звалиться, не доведе смертоносний вантаж. Один з них таки впав, добре, що за селом. По частинах люди розтягнули метал по своїх до-

мівках, робили з нього відра, корита, затулки для печі.

Немало страху натерпілися селяни, але з усього було видно, що скоро німцям настане кінець. Німець-комендант Зінґер ще за тепла нашвидку зібрав збіжжя, змолотив його, вивіз на залізничну станцію, туди ж переправив і техніку, якою обробляв поля та збирав урожай. Селянам не залишив нічого. Щоправда, городківчани марно час не галяли. Біля

кожної молотарки зерно відразу ж насипали в мішки, все це охоронялося. Коли темніло, збіжжя вивозили з поля.

Ось тут і проявили винахідливість жінки та дівчата. Вони

коней, волів, виганяли в ліс, бо ж потрібна була тяглова сила, щоб орати та сіяти. А німці боялися йти в ліс, бо там - партизани.

СИРОТИ ВІЙНИ

брали хліб, молоко, яйця, саомгон і пригощали охоронника, а коли той засинав під скиртою, забирали гвинтівку, віддавали її машиністу, а той клав зброю в ящик з інструментом, щоб ніхто не вкрав, охоронця прикривали соломою. А тим часом всі, хто міг і скільки мав сили, набирали зерно в мішки і відносили далеко в поле, засипали землею. Пізніше переносили по домівках. Перед ранком будили охоронця, віддавали йому гвинтівку, на похмілья пригощали яйцями, а він посміхався і дякував.

І от німці почали тікати. Першим у невідомому напрямку зник Зінґер. Побачивши це, селяни забирали

В цей час в село прийшли люди в німецькій формі, але розмовляли по-російськи. Це були власовці, які у нас довго не затрималися. Ті, що ночували в школі, поламали двері у фізкабінет, потрошили прилади, які потім вчитель Блонський самотужки ремонтував. Ходили чутки, що окремі з них вночі міняли по хатах свій одяг на цивільний. Вранці, коли була переключка, то п'ятнадцяти вояків не дорахувалися. Колона рушила в напрямку залізничної станції. Селяни мовчки поглядами проводжали їх. Ніхто не міг сказати, що буде далі, хвилювалися за себе, за свої сім'ї, боялися, щоб відступаючі не забрали скотину, в кого вона ще залишилася.

Наступного дня в селі на бро-

немашині з'явився Зінґер. Приїхав у двір, де жив два роки, а там - пуста: селяни вивезли

все, а дівчата палицями розбила клавіші рояля, який стояв під стіною будинку. Люди не могли простити фашисту, що він нагайкою бив дітей, бабусь, які збирали на полі колоски.

З перекошеним від злості обличчям Зінґер ходив по дворах, в які потрапили речі з його будинку. Видно, хтось виказав. Коли німець прийшов до тітки Льоньки, то побачив в кімнаті на стіні дзеркало, яке у свій час належало управителю панського маєтку. Він ударив тітку, жінка відлетіла аж під стіл, а потім вихопив пістолет і кілька разів вистрілював у дзеркало. Після цього провідав старосту, нагнавши своїм візитом йому страху. Наостанок зробив кілька пострілів з гармати, яка знаходилася на бронемашині, видно, прощальних і назавжди зник із села.

Далі буде.